

Tema: Jul

Aldersgruppe: Indskoling ca. 6-9 år

Inspiration: Matthæusevangeliet kapitel 1, vers 1-12

Hanna, Herodes og himmelkongen

af Jonas Christy

Herodes var konge i Jerusalem. Han boede i et palads med tre tårne i den vestlige del af byen. Fra paladset kunne man se ud over hele byen og over på templet, som lå mod øst.

Herodes var en gammel mand. Han havde både børn og børnebørn. Nogle af dem var allerede døde. Og de var ikke døde af kræft eller i en trafikulykke. De var døde, fordi Herodes havde fået sine soldater til at slå dem ihjel. Herodes var ikke en rar mand. Han var faktisk ond.

*

Barnebarnet Hanna var stadig i live. Hun var 9 år gammel og boede i paladset. En dag kaldte Herodes på hende:

Hanna, kom her!

Hanna gik hen til tronen, hvor kong Herodes sad. Der stod en soldat og holdt vagt på hver side. Hanna var bange.

Vil han slå mig ihjel? tænkte Hanna. Skal jeg dø nu?

Har du det godt her på paladset? spurgte Herodes.

Ja, løj Hanna og håbede, at hun lød overbevisende.

Savner du din mor? spurgte Herodes.

Ja, sagde Hanna. Og det var rigtigt. Hannas mor var flygtet fra paladset. Rygtet sagde, at hun var stukket af til Egypten.

Ved du, hvor hun er henne? spurgte Herodes.

Nej, svarede Hanna.

Hvis du hører noget, sagde Herodes, så giv mig straks besked.

Det skal jeg nok, sagde Hanna og skyndte sig tilbage til sit tårnværelse.

*

Hanna talte tit med Gud. Hun var ensom og havde ingen andre, som hun kunne betro sig til. Gud var god at tale med. Faktisk var det mest Hanna, der talte, og Gud, der lyttede.

Hjælp mig, Gud, bad Hanna. Hjælp mig med at flygte.

Hun sad ved vinduet, som vendte mod øst. Det var ved at blive mørkt, men hun kunne stadig se silhuetten af templet.

Jeg flygter i nat, hviskede Hanna til Gud. Og du må hjælpe mig. Jeg flygter til Egypten. Jeg savner min mor, og jeg vil finde hende.

Gud sagde ikke noget.

Du må vække mig i nat, Gud, sagde Hanna. Væk mig, når alle sover. Sørg for, at nattevagten ikke ser mig, når jeg stikker af.

*

Nu var det blevet mørkt udenfor. Solen var gået ned i vest, der var ingen skyer og stjernerne var kommet frem på himlen. Hanna elskede at kigge på stjernerne. Det gjorde hende rolig og tryk. Pludselig fik hun øje på en stjerne, som hun ikke havde lagt mærke til før. Den lyste klarere end alle de andre. Og det så ud som om, at den stod lige over templet.

Er det din stjerne, Gud? hviskede Hanna. Er den et tegn til mig?

Gud svarede ikke.

Godnat, sagde Hanna til Gud og vinkede til stjernen.

Så gik hun over til sengen, lagde hovedet på puden og lukkede øjnene.

*

Da Hanna faldt i søvn, drømte hun, at Gud og stjernen talte sammen.

Det var en god drøm, men den var også mærkelig.

Stjerne, sagde Gud. Jeg har en opgave til dig. Du skal gøre noget for mig.

Hvad skal jeg gøre? spurgte stjernen.

Du skal bevæge dig på himlen, sagde Gud. Du skal bevæge dig væk fra templet i Jerusalem og hen til byen Betlehem.

Hvor ligger Betlehem? spurgte stjernen.

Den ligger 9 kilometer væk, sagde Gud. Og når du kommer til Betlehem, skal du blive stående på himlen.

Det vil jeg ikke, sagde stjernen.

Hvorfor ikke? spurgte Gud.

Jeg er en stjerne, sagde stjernen. Jeg bevæger mig ikke rundt på må og få. Du kan ikke sige til solen, at den skal skrue ned for lyset, og du kan ikke sige til en stjerne, at den skal ændre sin bane.

Jo, sagde Gud. Jeg kan. Fordi jeg er den, jeg er.

Fint, sagde stjernen, så gør jeg det. Men jeg siger dig bare, at det kommer til at give en hel masse ballade.

Det skal du ikke bekymre dig om, sagde Gud i Hannas drøm, du skal bare gøre, hvad jeg siger.

*

Hanna vågnede. Solen skinnede ind gennem vinduet. Solen? Hanna fór op med et sæt. Åh, nej, det var morgen! Hun havde sovet over sig! Dumme drøm, dumme stjerne, dumme Gud!

Hvorfor vækkede I mig ikke? råbte hun. Det var jo i nat, at jeg skulle flygte. Det er jeres skyld, hvis han dræber mig i dag.

Men der var ikke noget gøre. Hanna var nødt til at stå op og tilbringe endnu en dag i paladset hos kong Herodes. En vagt kom med morgenmad til hende. Da hun havde spist og klædt sig på, blev hun ført ind i tronsalen. Det var kongens ordre.

*

Kong Herodes sad på tronen. Der stod en vagt på hver side af ham. Foran tronen stod tre mærkelige mænd. Deres tøj var mærkeligt og de talte mærkeligt.

Kom og sæt dig, Hanna, sagde Herodes, vi har fået besøg af tre stjernetydere.

Stjernetydere? tænkte Hanna og satte sig.

De tre mænd bukkede for Hanna og Herodes.

Som sagt..., sagde den ene.

... kommer vi fra øst..., sagde den anden.

... og stjernen viste os vej hertil, sagde den tredje.

Stjernen, tænkte Hanna. Er det min stjerne de taler om? Har det noget med drømmen at gøre?

*

Som sagt, sagde Herodes, så er der ingen drenge under to år her på borgen. Men prøv i byen Betlehem. Mine rådgivere siger, at I måske har heldet med jer der.

Tak, store konge, sagde de tre mænd i kor og rejste sig for at gå.

Vent lidt, sagde Herodes.

De tre mænd stod stille.

Hvis I finder en dreng, der ligner en konge, sagde Herodes, så kom tilbage hertil og fortæl mig om det.

Javel, deres majestæt, sagde den ældste af de tre mænd.

De to andre nikkede. Så gik de tre stjernetydere ud af tronsalen.

*

Hanna fik en idé.

Må jeg følge dem hen til stalden? spurgte hun.

Hvorfor det? spurgte Herodes.

Jeg vil gerne vide noget mere om den stjerne, sagde Hanna.

Godt, sagde Herodes, så gå med dem hen i stalden. Men du må ikke gå uden for paladsets mur. Og du skal være her tilbage om en time.

Ja, ja, sagde Hanna. Det skal jeg nok.

Hun indhentede dem ved indgangen til stalden.

Vent på mig, råbte Hanna til de tre stjernetydere.

De vendte sig om og så på hende.

*

Hanna gik helt hen til dem og så sig over skulderen. Den nærmeste vagt stod et godt stykke væk.

Tag mig med, hviskede hun. Jeg drømte om stjernen i nat. Og jeg kan vise jer vej til Betlehem.

De tre mænd kiggede på Hanna, på hinanden og på vagten.

Så sagde den ene noget mærkeligt til den anden,

og den anden sagde noget mærkeligt til den tredje,

hvorefter den tredje sagde til Hanna:

Vores kameler er trætte. De skal hvile sig nu, men vi rider ud af byen i aften. Kom ned i stalden, når mørket falder på. Så kan du vise os vej til Betlehem.

*

Resten af dagen ventede Hanna kun på, at det skulle blive aften. Og det blev det. Da solen var på vej ned, åbnede Hanna forsigtigt døren og sneg sig ud af tårnværelset. Hun listede ned ad gangen uden at blive set. Hun sneg sig ned ad trapperne og nåede ud i stalden uden at blive opdaget.

Stjernetyderne var i stalden.

De stod ved siden af deres kameler og ventede.

Den yngste stjernetyder hjalp hende op på sin kamel, og så red de ud af stalden. Hanna fik et sjal over sig, så vagterne ikke kunne genkende hende. Fra paladset red de i retning af templet, hen imod den gyldne port. Hun var nervøs, og bad til Gud.

Hun forventede hvert øjeblik, at en soldat ville træde ud fra en gyde, gribe hende og slæbe hende tilbage til Herodes. Men det hun frygtede, skete ikke. Byen var stille og ingen stoppede dem. Hanna kiggede op og fik øje på stjernen.

Tak, mumlede hun, da de nåede ud af byporten. Stjernen svarede ikke. Men den lyste meget klart på nattehimlen.

*

Det var først på natten, da de fire rejsende nåede frem til Betlehem. Der var ingen skyer, og det så ud som om, at stjernen stod stille og lyste lige ned på et af husene i byen.

Er det mon noget, jeg bilder mig ind? tænkte Hanna. Eller er det virkelig?

Hanna og stjernetyderne steg af kamelerne, gik hen over gårdspladsen og bankede på. En mand åbnede døren, og da de havde hilst på hinanden, bød manden dem indenfor.

*

Henne ved ildstedet sad en kvinde med en sovende dreng i sine arme. Drengen var under to år gammel. Han så ret almindelig ud.

Vær hilset, himmelkonge, sagde den ældste stjernetyder højtideligt og knælede foran kvinden og barnet.

Hanna knælede også. Stjernetyderne fandt gaver frem: Guld, røgelse og myrra. Hanna ærgrede sig over, at hun ikke havde taget en gave med. Drengen vågnede, åbnede øjnene og smilede til hende. Hanna smilede tilbage.

*

Drengens forældre var gæstfrie. Hanna og stjernetyderne fik lov til at overnatte i huset. Næste morgen lavede hans mor morgenmad til dem. Hanna legede med den lille dreng imens. Hun kildede ham og fik ham til at grine.

Jeg havde en drøm i nat, sagde den ældste stjernetyder, mens de spiste morgenmad.

Det var mærkeligt, sagde drengens far. Det havde jeg også.

Jeg drømte, sagde den ældste stjernetyder, at vi ikke skulle tage tilbage til Jerusalem, men rejse en anden vej hjem.

*

Jeg drømte, at vi skulle rejse til Egypten, sagde drengens far.

Egypten? tænkte Hanna. Der er min mor. Måske. Det håber jeg.

Man skal stole på sine drømme, sagde den yngste stjernetyder. Vi rejser en anden vej hjem. Og det gjorde de.

Vi rejser til Egypten med det samme, sagde drengens far.

Må jeg komme med? spurgte Hanna.

Ja, sagde drengens mor.

Hanna fik tårer i øjnene af glæde, og drengen smilede til hende.